

HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỘT
NGŨ BẢY NGÀY ANH HÙNG THOÁT HIỂM

Đàm Dược Sư nói:

- Vậy là hay lắm. Lão phu có đem đến ít trái tươi để làm quà cho hai người, nhưng hiện trong thành Kim Lăng đang âm ỹ một trường phong vũ sắp bộc phát, lão phu không muốn để mình lôi cuốn vào cuộc phân tranh trên chốn giang hồ. Vì thế không tìm gặp bọn họ nữa. Lão phu cùng hai vị được gặp nhau cũng là có duyên.

Lão đứng dậy đi về phía bàn ăn vẫy tay nói tiếp:

- Các vị hãy ăn xong ít trái tươi này rồi sẽ lên đường.

Đây rõ ràng là lệnh trực khách nhưng còn giữ vẻ lịch sự.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi lại ngồi xuống bên bàn ăn.

Trên bàn đặt ba cái bát sứ đựng trái cây đã bóc sẵn. Những trái này trông giống đào mà không phải đào, giống lê mà không phải lê.

Đàm Dược Sư lấy một phần cho mình rồi nói:

- Hai vị bắt tất phải khách khí, xin dùng hết rồi hãy ra đi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Những trái cây này có vẻ ngon lành và rõ ràng mới bóc vỏ. Tự cổ chí kim mình chưa ai nghe nói tới chuyện tẩm thuốc độc vào trái cây bao giờ, chắc ăn vào chẳng hề chi.

Lôi Phi cũng có cảm nghĩ như Lý Hàn Thu. Thấy Đàm Dược Sư cầm trái cây ăn, hai người cũng lấy phần trái cây của mình mà ăn theo. Trái cây này cực kỳ ngon ngọt nhưng là vật lạ nên không biết là trái gì.

Ba người ăn xong, Đàm Dược Sư đẩy bát ra tủm tỉm cười đáp:

- Hai vị ăn trái cây này rồi nghỉ ngơi mấy ngày...

Lôi Phi chợt hỏi:

- Dược Sư bảo sao?

Đàm Dược Sư cười mát đáp:

- Lão phu chịu lời ủy thác của người ta muốn cứu mạng cho hai vị.

Lôi Phi hỏi:

- Nhân vật nào đã ủy thác được sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là một vị cô nương.

Lý Hàn Thu đứng phắt dậy hỏi:

- Các hạ đã tẩm thuốc độc vào trái cây hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Không phải thuốc độc.

Lý Hàn Thu sấn lại một bước toan bề động thủ nhưng Lôi Phi xua tay ra hiệu ngăn trở chàng. Y hỏi:

- Có phải dược sư chịu lời ủy thác của Quyên cô nương đêm qua không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi!

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng y muốn bắt sống bọn tại hạ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Y muốn cứu các vị.

Lão nói xong đột nhiên giơ tay lên vỗ ba cái.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thời cảm thấy một nhòai mí mắt trầm trọng không mở ra được phải ngồi xuống rồi bất giác ngủ ngay...

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Lúc hai người tỉnh dậy mới biết là mình nằm trong một gian phòng nhỏ rất trang nhã. Rèm cửa sổ nửa vất nửa buông, trước mặt núi xanh ẩn hiện.

Lôi Phi đứng dậy cất tiếng:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng có tiếng kệt cửa.

Một thiếu nữ áo vải rảo bước tiến vào hỏi:

- Hai vị dậy rồi à? Các vị đã qua một giấc ngủ ngon lành.

Lôi Phi trấn tĩnh tâm thần hỏi:

- Hôm nay mồng mấy rồi?

Thiếu nữ đáp:

- Mồng 8 tháng 6.

Lý Hàn Thu ngơ ngác:

- Mồng 8 tháng 6? Thế ra bọn tại hạ đã ngủ một giấc bảy ngày!....

Rồi chàng lăm bắm tựa hồ nói để mình nghe:

- Cuộc anh hùng đại hội mở vào mùng 6 tháng 6. Thế là đã quá mất hai ngày.

Lý Hàn Thu đứng bật dậy nói:

- Ủ nhỉ! Chúng ta phải đi thôi!

Lôi Phi nói:

- Không kịp nữa rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn mình vì quá tin Đàm Dục Sư thành ra lỡ việc. Nếu không ăn mấy trái cây đó thì việc gì mà trúng độc?

Lôi Phi nói:

- Chúng mình không ăn trái cây cũng chẳng được yên lành. Đàm Dục Sư đã có thủ đoạn để đối phó. Có khi còn bị trúng độc nặng hơn đến mất mạng cũng chưa biết chừng.

Y đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vải hỏi:

- Cô nương! Đây là đâu? Sao bọn tại hạ lại tới chốn này?

Thiếu nữ áo vải cười mát đáp:

- Đây là một tiêu sơn thôn ngoài thành Kim Lăng. Tiểu nữ được người mướn trông coi cho hai vị.

Lý Hàn Thu thủng thảng hỏi:

- Ai đã mướn cô nương?

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hai vị chịu khó nhẫn nại một chút là hay. Người ủy thác cho tiểu nữ sẽ tới đây trước khi mặt trời lặn để trông coi hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi gặng:

- Nhưng người ấy là ai?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi của Lý Hàn Thu. Cô đánh trống lảng:

- Chắc bây giờ hai vị cũng đói lắm rồi, tiểu nữ chuẩn bị đồ ăn cho hai vị điếm tâm đã.

Dứt lời cô trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó thấy khí giới của mình còn đặt trên chiếc ghế gỗ phía đầu giường thì trong lòng rất đổi nghi ngờ, khẽ hỏi Lôi Phi.

- Lôi huynh! Con nha đầu này vâng lệnh người khác coi giữ chúng ta mà sao không thu khí giới cất đi?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi chưa hiểu rõ nội vụ, chúng ta đừng có vọng động.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi tiếp:

- Lôi huynh biết nhiều hiểu rộng có thể đoán ra ai đã phái thị chiều cổ chúng ta chưa?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Sự tình biến diễn một cách bất ngờ ra ngoài ý nghĩ tiểu huynh hãy còn mờ mịt chưa tìm ra một chút manh mối nào hết.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Chúng ta ngủ một giấc kéo liền bảy ngày. Trong khoảng thời gian này họ muốn giết mình thật dễ như chơi. Có đúng thế không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Lôi Phi nói:

Thế mà họ kêu bằng "chiều cổ" thì thật là lịch sự. Thực ra họ đã bảo vệ cho mình.

Lý Hàn Thu từ từ bước tới bên cửa sổ thò đầu nhìn ra ngoài. Chàng phát giác mình đang ở trong một căn nhà trang nhã dựng trên sườn núi. Phía sau là vực thẳm. Mé tả có núi cao. Mé hữu là một khu rừng rậm. Nếu người ngoài không để ý thì không phát giác ra được căn tịnh xá này.

Bỗng nghe âm thanh thiếu nữ lại vọng vào:

- Mời hai vị ra sảnh đường dùng cơm.

Lôi Phi cất tiếng đáp lại từ từ đi ra.

Phía ngoài phòng ngủ là gian nhà khách nhỏ bé đồng thời dùng làm phòng ăn.

Trên bàn đã bày bốn đĩa thức ăn.

Thiếu nữ thùng thảng nói:

- Các vị nên tin là trong cơm canh này không có chất độc. Vì nếu tiểu nữ muốn hại các vị thì đã bỏ xuống vực thẳm sâu muôn trượng rồi bắt tất phải hạ độc.

Lôi Phi nói:

- Cô nương nói đúng đó.

Tuy miệng y nói vậy nhưng vẫn chưa dám ăn.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn hai người cầm đũa gắp mỗi thứ một chút lên bỏ vào miệng rồi nói:

- Bây giờ chắc hai vị yên tâm mà ăn được rồi.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Chúng ta ăn cơm đi.

Hai người sau giấc ngủ bảy ngày, trong bụng đói meo, bây giờ gặp bữa, ăn lấy ăn để.

Chỉ trong khoảng khắc hai người ăn hết cả mâm cơm.

Thiếu nữ tủm tỉm cười hỏi:

- Cơm rau tiểu nữ làm ngon lành đấy chứ?

Lôi Phi đáp:

- Chà! Bọn tại hạ nhịn đói mấy ngày dù da cây ngon cỏ ăn cũng ngon lành...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương chỉ một mình ở đây coi giữ bọn tại hạ thôi ư?

Thiếu nữ đáp:

- Các vị hãy nhẫn nại chờ nửa ngày nữa nếu mặt trời lặn mà y không đến thì tiểu nữ cũng để các vị dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ bọn tại hạ đã cử động được rồi thì chuyện đi hay lưu lại là tự mình không cần đến cô nương làm chủ nữa.

Thiếu nữ dường như biết mình không phải là địch thủ của hai người nên mỉm cười không nói gì nữa cô thu dọn bát đĩa đem ra.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta đi ngay bây giờ hay là hãy lưu lại đây?

Lôi Phi đáp:

- Cuộc đại hội anh hùng quá mất hai ngày thì dù có việc gì xảy ra bây giờ cũng kết thúc rồi. Mình có ở lại thêm nửa ngày cũng chẳng hề gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói phải đó.

Chàng ngừng lại một chút nói tiếp:

- Sau này mình còn gặp Đàm Dược Sư hãy cho lão một bài học.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Lý đệ! Nếu chúng ta ăn phải chất độc trí mạng thì bây giờ chết đã như thây, Lý đệ cử nghị vậy là hết giận ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói thế thì ra Đàm Dược Sư có dạ nhân từ với chúng ta lắm hay sao. Nếu lão dùng thuốc kịch độc tẩm vào trái cây là mình hết đời chớ gì?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nếu lão hạ thủ thì nhất định tránh được mối hậu hoạn vĩnh viễn, vì lúc đó chỉ có một mình lão và hai chúng ta, lão có hạ độc trừ khử bọn mình cũng chẳng ai hay.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lôi huynh nói rất có lý.

Hai người đang nói chuyện thì thiếu nữ lại bưng nước trà vào.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đón lấy chén trà đặt xuống bàn chứ không dám uống.

Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Thiếu nữ hỏi:

- Điều chi!

Lý Hàn Thu nhắc lại câu hỏi:

- Cô nương vâng lệnh ai chiếu cố cho bọn tại hạ!

Thiếu nữ vẫn một mực đáp:

Y sắp đến rồi. Hai vị gặp mặt sẽ biết cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Tại hạ xin nói rõ: hiện giờ thì bọn tại hạ vâng lời cô nương nhưng sau khi mặt trời lặn thì bất luận y có đến hay không. bọn tại hạ cũng nhất định ra đi.

Lôi Phi đứng lên nói:

- Lý đệ! Chúng ta hãy vào phòng ngồi chờ.

Lý Hàn Thu theo lời từ từ đứng dậy đi vào phòng.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý huynh đệ! Chúng ta mượn cơ hội này vận động chân khí thử xem mình có bị trúng độc không đồng thời để điều dưỡng sức lại một lúc.

Lý Hàn Thu gật đầu ngồi xếp bằng lại. Hai người điều tức không biết đã bao lâu, thì đột nhiên nghe tiếng thiếu nữ hỏi vọng vào:

- Các vị điều dưỡng xong chưa?

Lý Hàn Thu mở bừng mắt ra hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Thiếu nữ vén rèm lên nói:

- Có người tới đó!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Quyên Nhi vỗ phục áo xanh tiến vào đáp:

- Tiện thiệp.

Lý Hàn Thu giương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Quyên Nhi nói:

- Quả nhiên là cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Chắc công tử không ngạc nhiên chút nào chứ?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Cô đến có một mình thôi ư?

Quyên Nhi gật đầu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị Hàn công tử kia đâu?

Quyên Nhi cười mát hỏi:

- Công tử muốn gặp y lắm sao?

Lý Hàn Thu cười khẩy đáp:

- Tại hạ gặp y mấy lần rồi!

Quyên Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Công tử gặp y mấy lần rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ít ra là hai lần trở lên.

Lôi Phi thấy hai người chỉ nói đến chuyện Hàn công tử chứ không đi vào chính đề thì không nhịn được nữa, hỏi:

- Cô nương ủy thác cho Đàm Dược Sư tẩm thuốc mê vào trong trái cây khiến cho bọn tại hạ ngủ li bì trong bảy ngày trời là có dụng ý gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đó là để cứu mạng hai vị. Dù hai vị có giỏi thuật hóa trang đến đâu cũng không biến đổi được tính tình. E rằng gặp chuyện bất bình sẽ không thể nhẫn nại được.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu chỉ có vậy thì hình như chưa đủ lý do.

Quyên Nhi chậm rãi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp phái 12 tay cao thủ ngấm ngấm chỉ huy 24 người bị thuốc mê mà võ công cao cường chia làm 12 tốp mỗi tốp ba người. Họ quyết định đem toàn lực ra hạ sát hai vị giữa cuộc anh hùng đại hội.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Quyên Nhi nói:

- Trong 12 tốp này phần lớn đều có sở trường chuyên môn. Có người chuyên dùng ám khí. Có người đao pháp đặc biệt. Có người giỏi chưởng lực hay thiện nghệ dùng độc, 12 tốp này không cần phân chia sau trước, hễ gặp hai vị là nhất tề động thủ...

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi nói tiếp:

- Tuy võ công hai vị rất mực cao cường, nhưng e rằng không tài nào đồng thời chống cự được cả 36 tay cao thủ liên công. Những người đó lúc ra tay. lại không báo trước, không lựa chọn thủ đoạn, chỉ cần hạ sát được hai vị là xong. Tiệp thiếp đã suy nghĩ lại mà không có cách nào giúp đỡ được hai vị. Tính hết nước chỉ còn cách đem hai vị dấu vào một nơi an toàn.

Lôi Phi nói:

- Cô nương! Cô ủy thác Đàm Dược Sư ngấm ngấm bỏ thuốc mê vào trái cây để bọn tại hạ ngủ đi bảy ngày thật không phải chuyện dễ dàng.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là thế. Đàm Dược Sư cũng có chỗ muốn dùng tiệp thiếp nên mới chịu nghe lời.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì lẽ gì cô nương lại tận tâm cứu giúp bọn tại hạ như vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Người nọ giúp người kia là thường, tưởng chẳng cần phải nói rõ lý do.

Lôi Phi sợ hai người xảy chuyện xích mích, vội hỏi sang chuyện khác:

- Cuộc đại hội anh hùng xong xuôi cả rồi chứ?

Quyên Nhi đáp:

- Đại hội qua rồi. Số người đến dự hội tổng cộng là 197 vị. Trừ 28 người bị tử thương, còn 169 người thì phần lớn đã về phe với Giang Nam Song Hiệp và một số ít phân tán đi các nơi.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì lực lượng của Giang Nam Song Hiệp quả là hùng hậu.

Quyên Nhi nói:

- Đúng thế! Bọn họ tự biết giả danh hào hiệp đã bị bại lộ nên không dè dặt gì nữa.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp tuy lắm mưu nhiều trí, nhưng bọn tại hạ không tin là chúng có đủ hùng tài đại lược đến thế. Tại hạ e rằng sau lưng họ còn có nhân vật nào khác ngầm ngầm thao túng.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp chỉ có tiếng là người đầu não song thực ra còn kẻ khác lãnh đạo.

Lý Hàn Thu xen vào:

- Phải chăng người đó là Tử Vi cung chủ ở núi Mao Sơn.

Quyên Nhi đáp:

- Trước kia tiện thiếp cũng tưởng thế.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy bây giờ thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Bây giờ có chỗ khác trước. Tiệp thiếp phát giác ra ngoài Tử vi cung ở Mao Sơn còn có người ngấm ngầm chỉ huy đại cục.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Người đó là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Đó chính là điều mà tiệp thiếp đang muốn điều tra cho biết rõ, nhưng đây là một nhân vật kỳ bí dị thường.

Lôi Phi lại hỏi:

- Cô nương cũng chưa tra ra được thân thế họ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Các hạ dạy quá lời. Tiệp thiếp chỉ cảm giác như vậy mà thôi. Lực lượng thần bí kia ngấm ngầm nắm diễn biến đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tử Vi cung chủ đã phát giác ra chuyện này chưa?

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cho đến bây giờ họ vẫn chưa rõ.

Lôi Phi đột nhiên chấp tay thi lễ nói:

- Đa tạ cô nương đã có lòng cứu trợ.

Quyên Nhi nghiêng mình đáp:

- Cuộc anh hùng đại hội tuy đã qua rồi nhưng còn hội hoa đăng trên sông Tần Hoài lại sắp khai diễn. Hội này nói là có mục đích để cho 12 mỹ nữ kén chồng. Những hoa thuyền kết mấy dặm. Hai vị nên đi coi.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp đối việc canh phòng bọn tại hạ đã cởi mở chút nào chưa hay vẫn còn nghiêm ngặt?

Quyên Nhi đáp:

- Sau cuộc nghiên cứu, bọn họ đi đến lý luận nếu hai vị còn ở Kim Lăng thì nhất định đã tới dự cuộc anh hùng đại hội. Nhưng hai vị không đến, họ cho là hai vị

đã rời nơi đây. Dĩ nhiên hai vị cũng không tham gia vào cuộc hoa nội trên sông Tân Hoài, nên họ giải tán 12 tốp kia rồi.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Hiện nhiên Lý đệ còn có chuyện muốn nói với Quyên Nhi. Nếu mình cũng đứng đây thì có điều bất tiện cho họ.

Nghĩ vậy y liền nói:

- Ngoài căn nhà nhỏ xinh xắn của cô nương hắc còn nhiều phong cảnh ngoạn mục, không hiểu tại hạ muốn thưởng thức được chăng?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Có thể được. Nhưng các hạ đừng đi lâu quá mà nên qua về trước khi trời tối.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ xin nhớ lời cô nương dặn bảo!

Rồi y thủng thẳng đi ra!

Quyên Nhi nhìn theo bóng sau lưng Lôi Phi đi khuất rồi hỏi:

- Công tử có biết vì lẽ gì y bỏ đi không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không rõ.

Quyên Nhi nói:

- Đáng lý công tử phải biết chứ. Y có ý để chúng ta nói chuyện riêng với nhau.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- À này thật sáng suốt hơn ta. Không hiểu y muốn ta nói chuyện gì với ả?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, ngoài miệng cất tiếng hỏi:

- Vị Hàn Công tử đó phải chăng là con Hàn Đào?

Quyên Nhi đáp:

- Phải rồi! Trên danh nghĩa y là con Hàn Đào nhưng dưới gối Phương Tú còn trống rỗng nên lão rất yêu y chẳng kém gì Hàn Đào.

Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vì thế mà y được người ta chiều chuộng?

Quyên Nhi chau mày ngắt lời:

- Tuy y sinh trưởng vào nhà đại đạo, song thực ra y là người rất tốt. Những ác tích của phụ thân cùng bá phụ y chẳng biết mấy may chỉ hết...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Cái đó thật khó tin được.

Quyên Nhi nói tiếp:

- Vì thế nên tiện thiếp kính trọng y.

Lý Hàn Thu hỏi móc:

- Rồi cô nương cùng y đi chơi có phải cô muốn mượn cơ hội giao du để sau này được hưởng chút phụ âm của Giang Nam Song Hiệp?

Quyên Nhi biến sắc mặt mấy lần, nhưng nàng cố nhẫn nại không hề phát tác, chậm rãi đáp:

- Công tử muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng quyết nhiên y chẳng phải là con người đồn rùm.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Cô nương bênh y chăm chặt thì chắc là mối giao tình đã sâu xa lắm?

Quyên Nhi toan giải thích thì Lý Hàn Thu lại cướp lời:

- Tại hạ có việc cần phải thuyết minh.

Quyên Nhi hỏi:

- Việc gì!

Lý Hàn Thu đáp:

- Mối thù giết cha chẳng đội trời chung. Bất cứ thủ đoạn nào tại hạ cũng phải báo thù cho song thân. Y đã sinh trưởng trong nhà một tên đại đạo quyết nhiên chẳng phải người tử tế. Có điều tại hạ nể mặt cô nương. Sau này lúc ra tay, tại hạ chỉ phỉ nhổ võ công của y mà thôi.

Quyên Nhi lắc đầu nói:

- Không nên bức bách Hàn công tử thái quá...

Lý Hàn Thu cười lạt ngắt lời:

- Chắc cô nương lấy làm thương tâm cho y lắm thì phải?

Quyên Nhi đáp:

- Y thiệt không phải người tồi bại. Công việc của Giang Nam Song Hiệp đã chẳng hiểu gì, sao công tử lại ghép y đồng tội với phụ thân?

Lý Hàn Thu hỏi khảy:

- Thế thì tại hạ là người tồi bại hay sao?

Quyên Nhi giải thích:

- Công tử không phải là người tệ hại, nhưng có tính thiên lệch cố chấp, lại y vào kiếm pháp tinh kỳ ác độc mà giết lắm nhiều người...

Lý Hàn Thu xẵng giọng:

- Bây giờ có hại thêm một gã Hàn công tử cũng không sao.

Quyên Nhi hỏi:

- Đường như công tử đã nắm chắc là đã thương được y?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã lãnh giáo võ công của Phương Tú rồi. Y bất quá cũng đến thế mà thôi. Chẳng lẽ bản lãnh của con Hàn Đào lại hơn được Phương Tú?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Có khi công lực y không bằng Phương Tú, nhưng chiêu thuật kỳ diệu và học thức rộng rãi thì Giang Nam Song Hiệp không hề bì kịp.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Xem chừng Quyên cô nương hiểu Hàn công tử rất sâu xa?

Không hiểu Quyên Nhi vô tình hay hữu ý cô chẳng lý gì đến lời móc máy của Lý Hàn Thu. Nàng thản nhiên đáp:

- Tiện thiếp sau khi gần gũi y mới hiểu y là một nhân tài khoáng đạt.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Nếu vậy cô nương kề cận y cũng được nhiều điều bổ ích lắm!